

El més clàssic dels moderns, el més modern dels clàssics

XAVI CASTILLON

Carles Sanjosé, o Sanjosex, és arquitecte i músic, ja no se sap en quin ordre. En aquest món marcat pels rols i les etiquetes, ell encara és un animal salvatge que fuig de la gàbia de les classificacions. Són instints. Aquest empordanès metòdic i perfeccionista sempre s'ha situat al marge d'un camí, el més transitat, per anar a la seva: grava per a una de les discogràfiques independents més singulars del país, Bankrobber, i és una de les puntes de llança de l'anomenada *escena bisbalenca*, però en realitat costa imaginar-se Sanjosex formant part de cap escena i encara menys fent apologia de modernitat o d'inútils postulats *indies*.

El seu tercer disc, *Al marge d'un camí*, és la confirmació d'un estil, d'unes maneres de fer molt clàssiques que, com qualsevol activitat artesana, tenen una base sòlida, allò que se'n diu *l'ofici*. La majoria d'aquestes dotze cançons podrien estar datades en qualsevol moment entre el 1960 i el 2010: mig segle ple de tendències, innovacions i canvis, però també de veritats perennes que han sobreviscut a totes les mutacions. Sanjosex no vol ser el més modern: vol fer les coses bé i, si pot ser, transcendir.

Sanjosex viu i, mentre viu, escriu cançons. De vegades ho fa en temps real i deixant constatació del moment: «I just ara me n'adono que estic fent una cançó...», canta a *Content i bé*, una instantània de normalitat aparentment ideal («N'estic fart, del món dels homes», afirma nou versos després) inclosa dins la «Trilogia ibèrica» (títol oficiós) que és el nucli dur del disc: comença amb *Íber*, un instrumental que podria signar Toti Soler; continua amb *Content i bé* i acaba amb *Techno*, una peça hipnòtica en què es pregunta «on és el contrapàs, on la moixiganga, on el ball rodó, on, la contradansa?». És una manera absolutament contempo-

rània de reivindicar la tradició, i aquest equilibri defineix tot el disc, amb la seva narrativa de joglar que només vol estar arran de terra, veure com passa el temps i escoltar la pluja.

Com els seus dos anteriors discos, especialment *Temps i rellotge* (2007), *Al marge d'un camí* ens mostra un músic complet (notable guitarrista) que sap envoltar-se d'instrumentistes igualment conscients de l'ofici i, en aquest cas, també d'un productor com Ricky Falkner, que és garantia de qualitat sonora. Tot el disc està ple de petits detalls i grans moments, per exemple *Aire!*, un crit d'autoafirmació que tanca el disc, abans d'arribar a l'epíleg de *Bob Dylan*, un agraïment molt personal i, segons el seu autor, una cançó musicalment menor que prefereix fins i tot no tocar en directe, però que ja es troba en la llista de favorites de molts seguidors. No es pot controlar tot, Sanjosex.

SANJOSEX
Al marge d'un camí
Bankrobber.
Barcelona, 2010.

CD

MAXIMILIANO FUENTES CODERA

El campo de fuerzas europeo en Cataluña. Eugeni d'Ors en los primeros años de la Gran Guerra

Pagès Editors.
Lleida, 2009. 312 pàgines.

El doctorand de la UdG aprofundeix en la figura polièdrica d'Eugeni d'Ors, a qui considera l'intel·lectual més rellevant i influent del primer quart del segle XX a Catalunya. Serà el tema de la seva tesi.

ROSA CONGOST I ALTRES

La pedra seca
Brau Edicions.
Figueres, 2010. 208 pàgines

Entre el segle XVIII i XIX, molts esforços treballadors del camp van començar a aixecar un entramat de terrasses aguantades amb paret seca que constitueixen encara avui un paisatge extraordinari. Muntanyes i garrigues envaïdes de boscos i arbustos es van convertir en vinyes i olivars.